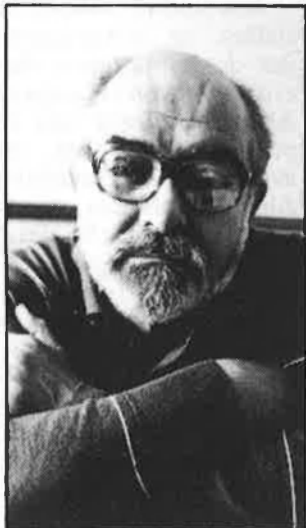

Vicent Ventura

Jo no

He recordat aquests dies, en què una substitució de la informació per la imaginació ha ressuscitat el meu nom com a possible candidat electoral de no sé quina suma de minoritaris, aquell ingenu temor d'un amic, diguem-ne, polític, que no ha viscut per a contar-ho, el qual, en eixir d'una reunió clandestina, fa ja més de trenta anys, em va dir: «Amb aquestes bromes, igual un dia ens veiem asseguts en un escó parlamentari.»

No hi havia perill, perquè cal voler intensament ser diputat per aconseguir-ho, i nosaltres tot el que volíem era que hi hagués la possibilitat de poder-ho ser. S'ha de reconèixer, però, que un risc semblant havia d'entrar en els càlculs. Perquè, en efecte, si els qui érem capaços d'arriscar la llibertat que no hi havia per tal d'aconseguir-la ens podíem comptar per uns quants centenars, o si voleu, alguns, molt pocs, milers ¿cóm es podria defugir aquella responsabilitat?

Érem uns ingenus. Almenys els qui no havíem sofert directament la derrota en la guerra, sinó que l'havíem acceptada com a pròpia en incorporar-nos a la llarga clandestinitat contra el franquisme. Érem ingenus perquè ens vam passar més de trenta anys, en el meu cas —des de l'any cinquanta, exactament—, proposant-nos successius horitzons d'esperança, cada vegada que la inapetència generalitzada de

llibertat i l'eficàcia repressiva del franquisme desfeien els complicats càlculs amb què sentenciàvem la dictadura.

Dubte molt que en aquella llarga paciència que va ser la clandestinitat algú acariciàs la idea d'arribar a ser ministre, regidor o ves a saber què. Però tampoc, en canvi, no hauríem cregut mai que hi hauria una tan oportuna i superabundant florida de vocacions polítiques, creixent al ritme en què les notícies que la vida del sinistre individu del Pardo s'extingia eren més fiables.

Aquella última etapa, ja la vaig viure al marge. Al marge polític i als altres marges que hi van units, el professional del periodisme inclòs. No em va donar la gana de convertir la modesta lluita contra el franquisme en una lluita per un càrrec. Ni en tenia ganes ni, consegüentment, la ferocitat necessària per aconseguir-ho, per damunt de tots i de tot.

Per això em demane com, de tant en tant, cada quatre anys si fa no fa, la fantasia informativa insisteix que potser seré candidat en no sé quines llistes. Només aniria en una —la d'UPV— si no fos perquè ni en aquesta no estaria disposat a córrer el risc que s'acomplís en mi allò que temia l'amic referit abans; «Amb aquestes bromes, igual un dia ens veiem asseguts en un escó parlamentari». El perill ja ha passat. Per a mi, vull dir. □

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

1r. cognom _____ 2n. _____

Nom _____ Domicili _____

Població _____ D.P. _____ Tel. Part. _____

Lloc de naixement _____ Any _____

Professió _____ Lloc de treball _____

Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un període D'UN ANY, i un import de:

6.980 pessetes—amb pagament: Anual (1 rebut per la quantitat abans citada)

Semestral (2 rebuts de 3.490 pts.)

10.500 pessetes (Europa) amb pagament anual

Forma de pagament: Dom. bancària. Taló bancari adjunt. Gir postal n.º.

En el cas corresponent ompliu, la domiciliació bancària (Firma)

• La subscripció representa un descompte de més del 10% sobre el preu de venda als quioscs.

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Distingits senyors: _____

Caixa o banc _____ Agència _____

carrer _____ ciutat _____

Els pregue que els rebuts que a nom d _____

domicili _____ població _____

presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S.A. amb total de _____ ptes.

a pagar en _____ terminis ^{mensualment} anualment per la quantitat de ptes. _____ si guen

pagats amb càrrec ^{al compte corrent} a la llibreta d'estalvis n.º. _____

_____ de _____ de 198 _____

(Firma)